

Мајкл Палмер

АУТОБИОГРАФИЈЕ

АУТОБИОГРАФИЈА (1)

Сви сатови су облаци.
Делови су већи од целине.
Један филозоф гладује у кући са собама за издавање,
Док напољу пада киша.
Он јасно посматра само као још један знак.
Зимске руже су невидљиве.
Недавни лед понекад пева.
А и *Не-А* су исто.
Мој пас ме не познаје.
Виолине су сумљиве као и снови.
Долазим из Колофона, или можда с неког малог острва.
Мореуз се замрзао и по њему шетају људи – неколико њих се клиза.
На плажи у облику полумесеца, удављени јелен.

Жена са једном руком, њена бедра око твог врата.
Свет је све што је измештено.
Јабукe на тезги на углу улице поред Бенхофа,

Бледожуте до тамно црвених.
Сећање не говори.
Кратког даха, са тинитисом.
Муцање песника и филозофа.
Јаство се приписује другима.
Соба, из које се увек види месец.
Кафе Лењинград: једном човеку недостаје лева страна лица.
На небу изнад Одесе нема више Сунца.
Истинити опис тог сунца.
Филозоф лежи на прагу, сам са собом расправља

о теорији боја.
сам са собом расправља о теорији јаства, о идеји броја, вечном повратку,
пулсу
логици типова, Буридановим реченицама, лектору.
Одкуда сад тај дим изнад језера?
Реч и ствар су исто.
Често видим беле врране.

Уопштавањем, све равни су вечне.
Она пита, Постоји ли мапа ових врата?
Она пита, Да ли се ова или она на западу зову Пролази?
Тако ослобођени, тамни анђели опште са анђелима светлости.
Они нису анђели.
Нешто су друго.

За Пола Боруна

АУТОБИОГРАФИЈА (3)

Да, рођен сам на улици познатој као Стакло,
Као Папир, Маказе или Стена.
Неколико мојих предака било је без руку.
Неколико мојих предака користило је оловке
на необичан начин.
Као седмогодишњак молио сам се за дах.
Сваког дана пролазио сам кроз огледално Х
ка капљицама кише смрзнутим око прашине.
Ову ситуацију никада нисам прежалио.
Мада сам стрпљив као алхемичар, енглески нисам научио.

Двадесет година касније спалио сам сав свој намештај.
Као и греде у кући
да бих опскрбио пећ.

Једном сам купио стари брод.
Одбацио сам тиранску књигу из својих снова
и писао сам о хаљинама, накиту, намештају и менијима
осам или десет пута у књизи снова.
Кад сам је извукао из нафталина, потакла ме је да сањам.
Наше време је између времена; најбоље је остати изван њега.
Пошаљи пригодну визит карту вечности или неколико строфа
живима
тако да они не посумљају да ми знамо да не постоје.
Потпишите их с Искрено ваши, Најтоплији поздрав, Мислим на вас,
или Најдубље жаљење.
На браон реци која се види с мог прозора, струја носи један стари
брод.
Највише волим да останем у стану.
То је мој живот, далеко од анегдота.
Повремено излазим да бих посматрао плес.
Иначе уобичајене радости, бриге, и унутрашња туговања.
Понекад кад уграбим старим бродом
пловим реком.
Вода гута дане.
Мислим да је то можда све

што имам да кажем
осим што ми се понекад обрати једно срце са испрекиданим
откуцајима.
Каже, Припази на сваки детаљ будуће прошлости.
Каже, Свећа прождире дечји алфабет.
Синоћ је месец био подељен тачно на два дела.
Данас нас ветар застрашује.

МАЈКЛ ПАЛМЕР (Michael Palmer) је један од најзначајнијих савремених америчких песника, рођен је 1943. године у Њујорку, живи у Сан Франциску, близак је језичким песницима. Његова поезија је минималистичка, сведена, под утицајем савремене француске поезије, коју и преводи, као и под утицајем Паула Целана. Називају га најутицајнијим авангардистом, а многи сматрају да је највећи песник у својој генерацији. Објављен је у готово свим српским антологијама америчке поезије које су се појављивале од 1994. године. У целини је преведена његова збирка *Сунце*

(*Sun*, 1988) у часопису „Писмо” 1992. После дуже паузе, када је 1995. објавио збирку песама *У њасажима* (*At Passages*), 2000. године је објавио збирку *Обећања стакла* (*The Promises of Glass*) из које су преведене ове песме. Палмер је прошле године добио престижну награду *Волас Стивенс*, коју додељује Академија америчких песника. Међу његовим значајнијим збиркама поезије су *Прва фигура* (*First Figure*, 1984) и *Белешке за језеро јек* (*Notes for Echo Lake*, 1981).

Превела с енглеског и белешку сачинила ДУБРАВКА ЂУРИЋ